

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Ad labores & difficultates parandus animus. n. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1635. importunius ingerit. Quanta igitur virtus vnus cuiusq; esse debet quæ vim hæc sustineat, impetu naturæ repellat, & vel necessariorum fores in conspectu positas, vel ceteras terræ lacte & melle fluentis illecebras (donec Superiori visū fuerit) patiatur esse intactas! Hanc virtutem Propheta vobis præcipuè cōmendat, & in vobis laudat; *Quem docebit scientiam? quem intelligere faciet auditum!* *Ablactatos à lacte; amulsos ab vberibus:* Hæc scientia Sanctorum est; hæc laus quæ nulla præstantior; à gustato lacte natiuo, & à prope iam contractis vberibus non teneri. Quid in hac re vobis faciendum sit exemplo suo S. P. N. docuit, cum in patriam proficisci necessarium illi fuit. Tum qua ratione id faciendū & ad optatum finem facile perducendum sit sapienter præmonuit, cum omnes qui filiorum ipsius numero ceteri cupiunt ipso in limine interrogatos vult. ” Si quo tempore in difficultatem vel dubium aliquod incidant circa æs alienum, vel quod teneantur subuenire Parentibus vel cōsanguineis in spiritali, vel corporali, vel alia quavis temporali necessitate constitutis, eos iniuendo vel alia ratione; Num proprio sensu ac iudicio deposito, Conscientiæ vel iudicio Societatis, vel sui Superioris id velint relinquere, vt cum statuerit ille quod in Domino iustum esse senserit, ei acquiescant.) Quæ cautio nos præsertim tangit ne importunis desiderijs propinquos præ cæteris iuandi aut visendi illecti, aut hoc vel illo loco quo natura impellat, aut humana ratio vocet, commorandi, incidamus in laqueum diaboli, & fontem diuinæ gloriæ riuulis carnalis affectus perturbemus. Quo spectat etiam illud quod alio loco idem Sanctus Pater cauit his verbis vos alloquens; ” Erit eius qui mittitur officium nulla ratione se ingerendo ad eundem vel marendum in hoc loco potius quam in illo plenam omnino ac liberam sui dispositionem Superiori qui eum Christi loco dirigit, ad ipsius maius obsequium ac laudem relinquere.) Et quoniam non ad nos ipsos solum hæc Indifferentia pertinet, sed ad alios quibuscum nobis necessitudo aliqua esse possit, protequitur; ” Sic etiam vt alij maneant alicubi, vel aliò se conferant, nemo quoquo modo sine consensu Superioris sui procurare debet. Hinc planum fit prohiberi, ne quis Principem, vel communitatem, vel hominem quemuis magnæ auctoritatis ad scribendum Superiori, vel verbo tenus petendum aliquem de Societate moueat, nisi prius cum superiore communicata re hanc esse ipsius voluntatem intellexerit.) quæ recitalle sufficiet.
- Ad labores & difficultates parandus animus. XXVI. Afluefacite igitur animos vestros, Patres mei, cum Angliam cogitatis, post diuinam gloriam, non commoda (quæ in Collegijs vir spiritalis multo plura inueniet) non oblectamenta variarum conuersationum, non pompam vestium, & cætera huiusmodi cogitare, quæ, vt parçè loquar, humilia sunt, & sæpe sapius fallunt expectationem; sed labores, sed difficultates; quæ partim sunt internæ, in perpetua vigilantia sitæ, & abnegatione eorum; quæ sensum acriter irritant; partim externæ: Nam in ipso statim ingressu in Angliam, cum quis periculis carcerum diuina benignitate superatis in tutum euaserit, non possunt confestim suppeditari à Superioribus omnia

nia quæ cuiuspiam videbuntur necessaria ad vestitum, ad victum, ad iter, ad habitationem; Tum quando vt feret occasio protius vobis de his fuerit, quoties accidet vt loci temperies, vt cibus, vt potus, vt cubiculum, vt personæ non sint vsquequaque constitutioni corporis aut animi vestri contentanea? Videbitur deinde sibi aliquis solitariè degere, neque fructu pro voto ac spe concepta de proximis potiri: Alius neque libros, neque tempus ad studia, vt optat, prosequenda, vel ad tempus ipsum fallendum sortietur. Hic meminisse quilibet debet se virum præstare, & virum Societatis, Cuius est sub nomine Christi Iesu & Crucis vexillo militare; & quod de Sancta Cecilia canit Ecclesia, Deo Domino nostro tanquam apis argumentosa deleruire, quæ & de leonibus qui videbuntur fortasse esse in via, Agnos faciat, & mel profectus & consolationis spiritualis ex ipsis carduis & arduis petris fugat; Non facile conqueri; non remedium omne in loci permutatione ponere, sed *per patientiam & consolationem scripturarum spem habere. In baculo meo*, inquit, Iacob, *transiit Iordanem istum & nunc cum duabus turmis regredior.* Quid illas peperit? *Viginti annis fui tecum* (verba sunt eiusdem ad Laban) *die, noctuq; astu urgebar & gelu, fugiebatq; somnus ab oculis meis; immutasti quoque mercedem meam decem vicibus.* Quo prouentu? *Afflictionem meam, & laborem manuum mearum, respexit Dominus.* Ita est, Patres mei, *Patientia vobis necessaria est, vt voluntatem Dei facientes reportetis promissionem.* Nolite itaque (vt cum Apostolo prosequar) *amittere confidentiam vestram quæ magnam habet remunerationem.* Adhuc enim modicum aliquantulum (breuis est enim hæc omnis vita) qui venturus est ad immensa vobis largienda præmia *veniet & non tardabit; Iustus autem meus ex fide viuit.* Illud autem quam durum? *Quod si subtraxerit se aliquis per incredulitatem, diffidentiam, pusillanimitatem, non placebit anima meæ.* Vos autem non estis *subtractionis filij in perditionem sed fidei in acquisitionem animæ. Tentat vos Dominus Deus vester* (vt est apud Moylen.) *vt palam fiat vtrum diligatis eum, an non, ex toto corde & ex tota anima vestra.* Si vitam, si corporis totius, si membri cuiusvis sanitatem, si commodam habitationem, si studia, si labores, si fructum, si orium, si quiduis denique aliud quod arideat pro eius voluntate veraciter ponere statuistis, & (quod pro exiguo stipendio faciunt milites seculi) nulla occasione de statione decedere, priusquam idem ille qui vos in ea per manus Superioris collocauit inde auocet Deus, hæc sunt veri amoris argumenta; hæc sincera præludia ad futuros carceres quos expectitis, ad tormenta, ad mortem, vitam quam non potestis totam simul, per partes deponere, quem sanguinem ruptis venis non datur effundere, in ipsis venis, si necesse sit, prodigere. Non quod velim vos omnem curam abijcere agendi & proponendi quæ solatio futura existimabitis, sed nimiam importunamque solitudinem præcidere, quam Constitutiones longissimè esse volunt ab vnoquoque Nostri, cum ita moent. "Si experimento comperitur aliquis ferre non posse alicuius regionis cælum, & malè habere conti-

1635. nenter cerneretur; Superiori considerandum relinquitur, num ille migrare aliò debeat, vbi melius habens corpore impensus diuino obsequio vacare possit. Non erit tamen ipsius infirmi huiusmodi mutationem postulare, nec animi propensionem ad eam ostendere, sed superioris curæ id relinquatur.) Quod ad cætera omnia etiam pertinere facile videtis. Itaque sumite animos quos oportet, & cum iam manum ad Aratrum (quod laborem significat) miseritis, nolite respicere retro, sed cum beato Apostolo, *Adeæ que sunt priora vos extendite, ad destinatum persequimini, ad brauium supernæ vocationis Dei in Christo Iesu: denique hoc sentite quod Perfecti.* Ea vero quæ mihi opportuniora videntur tum ad hanc quam dixi animi Magnitudinem & indifferentiam, & reliquas virtutes comparandas, tum, vt vno verbo dicam, ad spiritum Societatis in vobis perpetuo fouendum atque augendum, hæc sunt.

Philip. 3.

Ad perfectionem conandum

Tria genera eorum qui in missione versantur.

XXVII. In primis quod eodem loco Apostolus monet, *Non quod iam acceperim, aut iam perfectus sim.* Quoniam enim cum ad gradum Professionis aut alium in Societate admissi sumus videri possumus attigisse metam probationum quæ in eadem Societate tanquam fundamenta iaciuntur; Et cum in Angliam mittimur procliuè est naturæ corruptæ cogitare iam omnia parta; frequenter sibi quisque reducere in memoriam debet, & pro certo habere vitam hanc omnem in probatione versari, nec quemquam facilius coronâ excidere quam qui se magni aliquid in hac palæstra adeptum esse, aut omnino se aliquid esse existimet. Et sane si rem æquali lance æstimamus, quando gradum in Societate, vel Missionem, vel munus aliquod consecuti sumus, non perfectionem, sed obligationem eo maiorem ad perfectionem sumus consecuti, quo id munus, vel ille gradus est maius testimonium opinionis & spei quam de nobis habet Societas. Itaque si ab initio oportuit Constanti animo incumbere in omnem perfectionem nostri Instituti, atque in virtutum solidarum ac perfectarum & spiritualium rerum studium, & impensè saluti & perfectioni propriarum animarum vacare; tum etiam proximorum; quem conatum, quod studiū, quam constantiam toto deinde vitæ decursu adhibere conuenit, & de ærario viriū animi & corporis quas impensas facere vt opinioni de nobis conceptæ respondeamus, spem confirmemus, atque adeo quæ à Christo duce fidei nostræ commissa sunt, per desidiam, per incuriam, per negligentiam non perdamus; sed ei per omnia placeamus cui nos probauimus. Id faciliè perficietis, si (vt regula 26. Missionum admonet) consueta in Collegijs orandi, & examinandæ conscientiæ exercitia non imminuat, atque in summa, regularum Societatis, quantum locus patitur, obseruationem non prætermittatis. Igitur quoniam eorum qui in hac nostra Missionem versantur, Tria ferme sunt genera, Quorundam qui priuatim se domi continent, & vix vllam cum proximo conuersationem habent; aliorum qui toti sunt in itineribus, & diem vacuum raro sortiuntur: Ac denique eorum qui vel collectioni vel conuersationi quantū fere volunt & quem-

admo-